אלמלא יש לך שעה שובין ומצורעין משתלחין . מן העזרה ומטמאי מתים כגבסים לעזרה : בטומאה . כשרוב ליטר ממלאן בתמא טשין פסח בטומאה,וחכין ומטרעין שכהן גדולין : פטורה פטור שוב . לקמן מפרש מומריה : ופיוס זס כו' . בתמיה: לא יפלגו פפט. לכי דייקין תורה אור

אלא יש לך שעה שובין ומצורעין משתלחין ואין טמאי מתים משתלחין ואיזה זה פסח הבא בטומאה, אמר אביי אי הכי לימא נמי: "יאמר" זב-וטמאי מתים ואל יאמר מצורע ואני אומר זב משתלח, מצורע לא כ"ש, אלא יש לך שעה שמצורעין משתלחין ואין זבין וטמאי מתים משתלחין ואיזה זה פסח הבא בטומאה, וכי תימא הכי נמי והתנן

*פסח הבא בטומאה לא יאכלו ממנו זבים וזבות נדות ויולדות, ואם אכלו פטורין

אלא אמר אביי לעולם מקרא קמא, אם כן ניכתוב רחמנא איש איש כי יהיה טמא, "לנפש" למה לי, וכי תימא האי "לנפש" להכי הוא דאתא *הטמא מת הוא הנדחה לפסח שני אבל שאר טמאין לא *והתניא

יכול לא יהו עושין פסח שני אלא טמאי מתים, ושהיה בדרך רחוקה, זבין ומצורעין ובועלי נדות מניין? תל"מ "איש איש לנפש" דכתב רחמנא למה לי {אלא הכי קאמר איש נדחה לפסח שני ואין ציבור נדחה לפסח שני אלא עבדי בטומאה, וכי עבדי ציבור בטומאה, בטמא מת, אבל שאר טומאי לא עבדי, אמר רב חסדא מצורע שנכנס לפנים ממחיצתו פטור שנאמר "ברך ישב מחוץ למחנה מושבו" "ברך {ישב} לבדו "ישב מחוץ למחנה מושבו" הכתוב נתקו לעשה איתיביה:

*מצורע שנכנס לפנים ממחיצתו בארבעים, זבין וזבות שנכנסו לפנים ממחיצתן בארבעים, *וטמא מת מותר ליכנס למחנה לויה ולא טמא מת בלבד אמרו אלא אפילו מת עצמו שנאמר "ויקח משה את עצמות יוסף עמו" עמו במחיצתו

תנאי היא דתניא "ברך {ישב}" לבדו, *"ישב" שלא יהו טמאין אחרים יושבין עמו, יכול יהו זבין וטמאי מתים משתלחין למחנה אחרת: תלמוד לומר "ולא יטמאו את מחניהם * ליתן מחנה לוה ומחנה לוה דברי רבי יהודה רש"ש אומר אינו צריך הרי הוא אומר "וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש"

(*) "אמר טמאי מת ואל יאמר (טמאי) זב ואני אומר טמאי מתים משתלחין, זבין לא כ"ש, למה נאמר זב, ליתן לו מחנה שניה, ויאמר זב ואל יאמר מצורע, ואני אומר זבין משתלחין, מצורעין לא כל שכן, למה נאמר מצורע, ליתן לו מחנה שלישית כשהוא אומר "ברך ישב" הכתוב נתקו לעשה כאי אמריה דזב מטמא מת

שכן טומאה יוצאה עליו מגופו אדרבה טמא מת חמור שכן טעון הזאה שלישי ושביעי, אמר קרא טמא, וכל טמא לרבות טמא שרץ יוב חמור מטמא שרץ ומאי חומריה דראמרן אדרבה שרץ חמור שכן מטמא באונס אמרי כי

מחיצתו הר הבית דאסור לכנס במחנה לויה כדלקמן שכל הממחלין אין משתלחין אלא מן העזרה לבדה מן מקום הבית ומצורע משתלח לף ממחנה ישראל דהייטו כל העיר : מתניתין לויה : כל הר הבית מוץ לחומת העזרה : פפו . ומשה לוי היה : פגלי פיפ . דאיכא תנא דלא מייתי ליה קרא לעשה עליות : אלא יפו מפפלי מפרים יושבין פפו . כגון זבין ומטמאי מתים לפרנו לגלוגו של מצורע שהוא חמור מטלן : יכול יפו זבין ומפפלי מפים מפשלחין לפפנס לפפס מ"ל ולא יפמלו אם מפניפס מן מפנס לוס ומפנס לוס . מדלא כתיב 'מחנה' דמשמע מחנה לכל אחד ואחד והתם קרמי מחנות כתיבי "וישלחו מן המחנה תשלחו" והאי "מחוץ למחנה" דמצורע ליתן לו מחנה בעבילה וכל ממאי מגע לוין לכתב רבייתא לעמתי מגע לא מיבעיא לעמיכתב זב דחמיר מטמא שרץ שהרי טומאה והוא הדין לנגוע בעבילה : זב מיט מטמא מחמת אוכל אם רחה מחמת מאכל ומשתה לו תולי לו קפילה כדאמר במסכת נדה בפרק בנות כותים (דף לב.) "מכשרו ולא מחמת אוכל, ומשמע כי האי גוונא זב טמוי גמי ממא כגון טומאת מגע שרץ שהיו לאלה טומאת ערב : זב**

[ופי' פרש מטעמא ד. דיש מלאות בעמים פרי ואם סמרם בו פרי פל אמר פרי וקלא ניפ]:

נוסח מה דינו (אונס) של מצורע שנכנס לפנים מחיצתו

רבינו חננאל

הא כיצד מטא מת משתלח חוץ למחנה שכינה ומטא שרץ כמחנה זב משתלח חוץ למחנה לויה ובעל קרי כמחנה מצורע משתלח חוץ למחנה ישראל נמצא המצורע משתלח חוץ לשלש מחנות הוב משתלח ומטא מת מאוחרת ובחיר הוא : ואתקיף אביי אמאי דריש לקרא אחרת לדרשא דר' יוחנן חכי קאמר לעולם מקרא קמא ובכתוב רחמנא איש איש כי יהיה טמא לישראל לעשה לפסח לי הכי תימא מטא נפש הוא נדחה לפסח שני אבל שאר טמאי והתניא יכול לא יהו עושין השני אלא מטאי נפש ומי שהיה בדרך רחוקה זבין ומצורעין ובועלי נדות מנין ת"ל איש איש ומאחר דכל מטאין עושין פסח שני לעשה דכתב רחמנא למה לי אלא הבי קאמר רחמנא איש נדחה לפסח שני הוין בצבר נדחה לפסח שני אלא מטא בטומאה הצבור דעבדי בטומאה בטומאת מת אבל בשאר טומאות לא אמר רב חסדא מצורע שנכנס לפנים ממחיצתו פטור בדרך רשב מחוץ למחנה מושבו אחר שכתוב בו ישמאו את מחניהם וקבעו בלא [תעשה] התחיקו לעשה וכתב בו בדרך רשב מחוץ למחנה מושבו נתקו לעשה לחזר לאחר שאינו לוקה ומוחבינן עליה מצורע שנכנס לפנים ממחיצתו בארבעים וכן זבים וטמאי מתים שנכנסו לפנים ממחיצתן

ת א מיי' פ"ג מהלכות ביאת מקדש הל' ח סמג עשין קמד ולאין דש:

מ ב שם הלכה ד :

י ג שם הלכה ב :

הכתוב

נתקו לעשה . פי' נתקו' דכתיב כל ימי אשר הנגע בו ממטמא דיוקא לא הוא כל ימי בדד ישב שאם עבר וכנכנס יחזור ויצא ואין בו עונש אחר כמו לא יוכל לעלותה כל ימיו וקשה לר"י דאם כן הל' לאיתויי ריבויא דקרא בספרים ועוד הקשה ריב"ל דלא דמי דלא יוכל לעלותה כל ימיו משמע דליכא לאו אלא כשמעלתה כל ימיו אבל הכא לא נתקו לעשה מקרא הכי ואורי' דהאי נתקו לעשה לא הוי כמו כשאר לא נתקו לעשה שכעשה כתוב אחר הלאו בסמוך משמע שלתקן הלאו בא כמו לא יטיחיו ממנו והטמר וגו' (שמות יב) וכמו' לא תקח האם על הבנים שלח תשל ח' (דברים כב) "אלא ה"מ הכתוב נתקו לעשה לכיון דכל הסמוכים הוי בכלל "ולא יטמאו" ופרט בטרפה בפני עצמו עשה אחת להאיסור מכלל האחרים לנתקו מן הלאו וליתו בעשה אבל היכא שהיו כתוב הלאו אלא על דבר אחד לא נתקו לעשה הלאו בעשה אלא הוי כלאו ועשה ופקח דבמל קרי גמי לא ליקי אם נכנס לפנים ממחיצתו שהכתוב נתקו לעשה דכתיב וילא אל מחוץ למחנה וי"ל דהכא כתב קרא דיכא מרי עשה כדר יש בו מחוץ למחנה מושבו והאי דיכא עשה גרמה *דלא מהני אלא במחנה שלשים דלא גרע מזב מחוץ ואיכא לאוקמי דיכא למחנה שלשי' ובמחנה שכינה חייב כרת דלא גרע ממחוסר כפורים וכן משמע בפ' כל הפסולים (זבחים דל"ב:) דקאמר ואי ביאה במקלת שמה ביאה הכי מעיל יהיה לבהוטת אחי ואחיי עשה שיש בו כרת הוא לאל ומחוך הואיל והוכר לגרעתו הוכר לקרי ואיכא למאי דהאיל כרבי יהודה דלא חייב לקמן

ניחוק לעשה :

זבין וטעלי נדות שנכנסו פ' . ריב"ל לא גרס וטעלי נדות בהדי זבין דהא אמרינן לקמן מה כשמא מת למחנות וכוספתא ליתיה : **מאי** אומרת דזב שכן טומאה יוצאה מגופו . ה"ה דהוה מלי למימר שכן מטמא מגבכה ומשכב וכלי חרס בהיסט בלקמן אלא ניחא ליה למיקמן אומרי דלא מלי למימר לה בכמלך גבי חומר בזב מבמלורט: כי

(*) "אמר טמאי מת ואל יאמר (טמאי) זב ואני אומר טמאי מתים משתלחין, זבין לא כ"ש, למה נאמר זב, ליתן לו מחנה שניה, ויאמר זב ואל יאמר מצורע, ואני אומר זבין משתלחין, מצורעין לא כל שכן, למה נאמר מצורע, ליתן לו מחנה שלישית כשהוא אומר "ברך ישב" הכתוב נתקו לעשה כאי אמריה דזב מטמא מת

שכן טומאה יוצאה עליו מגופו אדרבה טמא מת חמור שכן טעון הזאה שלישי ושביעי, אמר קרא טמא, וכל טמא לרבות טמא שרץ יוב חמור מטמא שרץ ומאי חומריה דראמרן אדרבה שרץ חמור שכן מטמא באונס אמרי כי

אמר רב חסדא מצורע שנכנס לפנים ממחיצתו פטור דכתיב "ברך ישב מחוץ למחנה מושבו" אחר שכתוב בו "ישמאו את מחניהם" וקבעו בלא [תעשה] התחיקו לעשה וכתב בו בדרך רשב מחוץ למחנה מושבו נתקו לעשה לחזר לאחר שאינו לוקה ומוחבינן עליה מצורע שנכנס לפנים ממחיצתו בארבעים וכן זבים וטמאי מתים שנכנסו לפנים ממחיצתן בארבעים ומאי דכתיב מחוץ למחנה מושבו אמר רב חסדא מחוץ למחנה לויה ואפילו מת עצמו שנאמר "ויקח משה את עצמות יוסף עמו" עמו במחיצתו ורבינן מטמא מת מטמא מת מחוץ למחנה לויה ולא מטמא מת בלבד אמרו אלא א